

kunne slutte mig til Lovforslaget, som det nu er blevet formet i det andet Ting. Den største Betænkelighed, jeg har ved det, er Bestemmelsen om de udenlandske Repræsentanters Adgang til at komme ud paa Landet. Men jeg maa paa den anden Side indrømme, at som Udviklingen er, nytter det ikke i Længden at sætte sig derimod, og den Affattelse, § 3 nu har faaet, vil jeg i og for sig, til Trods for min tidligere Modstand mod denne Ordning, kunne tiltræde, idet jeg dog vil sætte Pris paa, om den højtærede Minister, maaske til Overflod, dog ogsaa i dette Ting vil udtale for os, hvorledes han har tænkt sig at benytte den Magt, han faar til at give Adgang dertil. Jeg forudsætter, at Befolkningstallet paa saadanne Pladser bliver 2,000, og at det bliver købstadmæssige Stationsbyer eller Landsbyer, der besøges, og at man ikke gaar derudover. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister vil kunne afgive en saadan Erklæring, som jeg tillægger ikke saa ringe Vægt, og sker dette, vil jeg for mit Vedkommende kunne gaa med til Lovforslaget uden Udvalgs Nedsættelse.

Lange: Skønt jeg sympatiserer med de to første ærede Talere i, at man forhaabentlig faar dette Lovforslag i Udvalg, vil jeg dog gøre et Par Bemærkninger til den sidste ærede Taler, idet jeg er fuldstændig uenig med det ærede Medlem. Jeg mener, at som dette Lovforslag er bygget, lider det af Skavanker, som absolut ikke burde klæbe ved det, og jeg mener, at det var betydeligt bedre, da det sidst blev sendt herfra ned i Folketinget. Jeg mener, at en Afgift af 150 Kr. pr. Maaned ubetinget maa anses for at være for høj. Hvad der skal betales mere end 100 Kr., som er Afgiften i Sverige, mener jeg er for meget, og skønt jeg erkender, at Betalingen i dette Øjeblik er for lille, vilde jeg dog hellere, at vi kunde arbejde under den nuværende Lov end at gaa med til en Lov som den her foreslaaede. Det er maaske en Mindretalsopfattelse, jeg her gør gældende, men jeg vil dog hævde, at den ejer ikke saa ringe en Styrke. Det er ikke blot Afgiften, jeg anser for at være for høj, men jeg mener, at det i det hele taget er en Fare, hvis vi skal gaa ind paa det Lovforslag, der her er fremsat. Det er, som sagt, maaske en Mindretalsopfattelse, jeg her gør gældende, men jeg vil ikke desto mindre hævde den med temmelig megen Styrke. Det er ikke

alene Afgiften paa de 150 Kr. pr. Maaned, som jeg mener er for høj, men jeg mener, at det er Fare og en meget stor Fare, hvis man gaar ind paa at lade enhver Repræsentant for et udenlandsk Firma, der bor her i Landet, have Lov til at rejse her i Landet. Naar blot han løser sit Borgerskab og svarer sin Skat, den være nok saa lille, skal han have Lov til at rejse omkring med udenlandske Varer. Det vil gøre Skade, og det ikke alene for de gode udenlandske Firmaer, som jeg hellere end gerne vil arbejde med, men det skal og maa komme til at gøre Skade for vor egen Handel, det er sikkert. Jeg kan bevise, hvor let det i dette Øjeblik er at faa Tilbud fra Udlandet fra mange smaa Firmaer om at tage Prøver med, selv om det er til en Afgift af 150 Kr. for hvert enkelt Firma. Men de fleste betakker sig derfor, fordi de ikke vil ofre de 150 Kr. for muligvis at faa den lille Omsætning, der kan gøres. Men den Dag, det er frit eller gratis, vil der blive en Masse, som tager dette Borgerskab og oversvømmer Landet med det ene eller det andet Lands Industri paa mange forskellige Omraader. Og det vil efter mit og mange andre Menneskers Skøn, som jeg har konfereret med om denne Sag, absolut i allerhøjeste Grad blive til Skade for den indenlandske Industri og Handel. Jeg er, som sagt, af den Mening, at jeg ikke vil kunne stemme for disse to Punkter. Det bliver jo for saa vidt ikke af nogen Betydning, men jeg tror, at man skal vogte sig vel for at gaa ind paa de to Principper, baade at forhøje Afgiften i den Grad, som her er foreslaaet, og at give Ret til enhver nok saa lille simpel og tarvelig Industri i Udlandet til at ødelægge vor indenlandske Industri, fordi de kan gøre det gratis.

Ministeren for Handel og Søfart (Hassing Jørgensen): Ja, Uenigheden indskrænker sig jo i alt væsentligt til Bestemmelsen om, hvilke Stationsbyer og Handelspladser paa Landet det skulde tillades de udenlandske rejsende at besøge; og i saa Henseende forekommer det mig, at det ærede 5te Medlem for 6te Kredts (Hey) har indtaget det eneste rigtige Standpunkt i denne Sag, nemlig dette, at han erkender, at Udviklingen nu er naaet dertil, at det ikke længere kan nytte at modsætte sig en passende Reform paa dette Omraade. Hvis man nemlig modsætter sig den nu, er det sandsynligt, at der kommer